

DE AICI

până la fine

Jamie
McGuire

Traducere din engleză de
Cornelia Marinescu

TREI

Editori:

Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:

Magdalena Mărculescu

Redactor:

Carmen Botoșaru

Design copertă: Faber Studio

Foto copertă: Guliver/ Getty Images / © Jose A. Bernat Bacete

Director Producție:

Cristian Claudiu Coban

DTP:

Eugenia Ursu

Corectură:

Roxana Nacu
Oana Apostolescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MCGUIRE, JAMIE

De aici până la tine / Jamie McGuire; trad. din engleză de

Cornelia Marinescu. - București : Editura Trei, 2020

ISBN 978-606-40-0730-8

I. Marinescu, Cornelia (trad.)

821.135.1

Titlul original: From Here to You

Autor: Jamie McGuire

Copyright © 2018 by Jamie McGuire, LLC

This edition published by arrangement with Grand Central Publishing,
New York, New York, USA. All rights reserved.

Copyright © Editura Trei, 2020
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20
E-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

Capitolul unu

Darby

Stăteam ghemuită peste faldurile voluminoase ale rochiei mele albe de mireasă, din tafta și tul, pe care mi-o ridicasem și-o boțisem ca să mă așez pe vasul de toaletă al cărui porțelan îl simțeam rece ca gheața pe fundul gol. Robinetul era deschis și zgomotul apei curgând aproape că acoperea larma făcută de Stacy, domnișoară de onoare și viitoare cumnată, care bătea cu putere în ușă. Am strâns între degete cele două capete ale testului de sarcină alb și am observat cum, sub ochii mei, devine tot mai vizibilă cea de-a doua liniuță roz.

În toaleta din spate a Întâii Biserici Baptiste a Liberului Arbitru, din Fort Hood, statul Texas, abia dacă încăpeau vasul de toaletă și o chiuvetă, dar brusc, în încăperea minusculă, erau deja două persoane și pereții se apropiu tot mai mult, cu fiecare clipă.

— Darby! a strigat iar Stacy. Doar nu ți s-a făcut greață, nu? Shawn n-o să aibă chef să te vadă cum vomîți în noaptea nunții.

— La bine și la greu, îți amintești? a zis Carly, cealaltă domnișoară de onoare.

Nu era nevoie să o văd ca să-mi dau seama că Stacy o călca pe nervi.

Cumnata mea era versiunea feminină a fratelui ei. Dură, sarcastică și, în general, morocănoasă, după care se simțea suficient de bine cât să-ți arate până unde putea să meargă cu cruzimea.

Am închis ochii și am strâns la piept testul de sarcină. Lacrimile mi se amestecaseră cu rimelul și-mi brăzdau obraji. Curând se împlinea fix un an de când îl cunoscusem pe Shawn, după ce fusese detașat de câteva luni la Fort Hood. Amintindu-mi cum mă simțisem atunci când îl văzusem intrând în Legend's Pub, mă ajuta să uit cât de groaznice ajunseseră certurile dintre noi, să uit cum mă trântise pe podea, mă izbise de pereți, mă strânsese de gât sau mă pocnise peste față, ca să ajungem astăzi la acest moment de pace, în biserică. Shawn se pricepea așa de bine să se milogească, încât, după ce ultima dată își ceruse iertare cu disperare și-mi promisese că se va schimba, acceptasem să mă mărit cu el. Am strâns și mai tare în mână testul de sarcină. Nu-mi mai puteam permite să iau decizii proaste. Nu mă mai afectau doar pe mine.

Cu mâna dreaptă strângeam testul și cu cealaltă am luat telefonul mobil de pe blatul chiuvetei și am atins display-ul cu degetele tremurându-mi. Mama mi-a răspuns după primul apel. Imediat ce împlinisem 18 ani și trecuseră fix doi ani de la accident, mama se mutase în Baton Rouge. Nu ura pe nimeni așa de tare ca pe mine, poate doar pe Shawn.

— Știam eu. Mă așteptam să mă suni. Ce este? Ai nevoie de bani? m-a întrebat.

— Mamă, am chicotit eu nervos. Ți-am cerut eu vreodată ceva?

— Familia lui Frank vine la noi în vizită, a zis ea, oftând, și am treabă. De ce m-ai sunat dacă nu vrei nimic?

— Păi, hmm... în câteva minute mă mărit. Aș fi vrut să fii și tu aici.

De la capătul liniei nu auzeam decât respirația mamei și-mi imaginam cum i se adânceau ridurile din jurul gurii — pe care le căpătase din cauză că fuma de când avea 15 ani —, în timp ce refuza să-mi vorbească. Am ridicat mâna în care țineam testul de sarcină și mi-am lipit dosul palmei de frunte.

— Ce mai face Frank?

— E tot fără serviciu. S-a întors, știi? S-a mutat înapoi luna trecută. De ce?

— Aha, am făcut eu, gândindu-mă la apartamentul cu două dormitoare și la cât de neîncăpător o să fie.

— Și a venit și Johnny.

— Johnny... băiatul lui? Are 30 și ceva de ani, nu?

— Mda, a divorțat.

A suflat în receptor și mi-am amintit cum, în copilărie, stăteam cufundată în fotoliu, încercând să evit pâcla joasă a fumului de țigară, nelipsită când mama era acasă. Acolo nu era locul potrivit să crești un copil. Avea dreptate. Apelul meu telefonic era pierdere de vreme.

— E grozav! Mă bucur pentru tine, mamă.

— Mda.

— Probabil că ar trebui să... hmmm...

— Da. Du-te!

Am încheiat convorbirea și m-am ridicat punând testul de sarcină și telefonul pe blatul chiuvetei. Când am rotit robinetul, a scârțâit. Apa rece îmi lăsa o senzație plăcută, curgându-mi printre degete —, era eliberatoare, ca și cum nu mai eram blocată în toaleta mică, încercând să-mi dau seama cum să plec de-acolo cu copilul lui Shawn care creștea în mine. Mi-am analizat opțiunile și, oricât de recunoscătoare

aș fi fost că ele există, gândul că aș putea să merg la o clinică era prea mult. La fel și ideea de a fi înlănțuită de Shawn pentru tot restul vieții mele din pricina unui copil, o legătură mai puternică decât oricare ceremonie matrimonială.

Clăbucul îmi aluneca pe piele și se prelingea prin scurgere. Mi-a atras atenția imaginea reflectată în oglindă și am încremenit. În cele mai multe zile, nu mă recunoșteam, dar spaima și deznădejdea mi se cuibăriseră în privire. Lacrimile îmi lăsaseră dăre negre pe obraji. Bucle aurii ca mierea îmi scăpaseră din coc și se îțeau de sub voal, încadrându-mi fața distrusă, aceeași față care acum doar patru ani câștigase concursul Miss Texas de Est. Nu eram sigură că mai știu să zâmbesc ca atunci. Fata aceea nu mai exista.

În mai puțin de 20 de minute, Shawn o să mă aștepte la capătul culoarului dintre strane, să-i jur iubire și supunere, în prezența familiei lui și a jumătate din efectivul bazei militare. Nimeni nu va ști despre copilul pe care îl port și, chiar dacă ar fi știut, n-ar fi avut habar de faptul că stresul acesta suplimentar nu făcea decât să transforme irascibilitatea lui Shawn în ceva și mai înspăimântător.

Am întins mâna după un prosop de hârtie și mi-am șters cu el rujul roșu-aprins de pe buze.

Un ciocănit ușor în ușa.

— Darbs? Eu sunt, Carly. Pot să intru?

Am luat repede testul de pe chiuvetă, am deschis ușa și am lăsat-o pe Carly să se strecoare înăuntru. A închis repede ușa după ea, înainte ca Stacy să se poată furișa înăuntru cu noi.

— E așa de strâmt aici, scumpo, i-a spus, trântindu-i ușa în nas. Îmi pare rău!

Carly a apăsat butonul din mijlocul clanței, zăvorul a intrat cu un pocnet în locașul lui, și pe urmă ea s-a lipit cu spatele de ușă. Cu toată rochia mea, cu mine, vasul de toaletă și chiuveta, nu-mi era foarte clar cum de mai încăpuse și Carly, dar, ca în tot ce făcea, reușise.

— Doamne, ce insuportabilă e! a șoptit ea. Râzgâiații ăia de plozi ai ei sunt în camera cealaltă și se îndoapă cu ciocolată, sub ochii debilului ăluia care le e tată. Cât ai plătit pentru rochia cu flori a fetei și pentru smochingul puștiului? Sunt pline de ciocolată. Tu chiar ești sigură că vrei să te legi de ăștia pe viață?

Când a văzut că nu-i răspund, s-a albit.

— Oh, Dumnezeu! Nu vrei.

— Am sunat-o pe mama.

— Oh, la dracu', a zis Carly, evident fără să aibă vreo problemă că înjură în biserică.

Accentul ei dulce și tărăgănat, de sudistă, abia dacă făcea ca vorbele-i să sune ca o înjurătură.

— Ca să-i spui că te-ai răzgândit? Vine să te ia?

— Nu vine nimeni să mă ia, am zis, scuturând din cap, și m-am privit în oglindă.

Vocea îmi era la fel de frântă pe cât eram și eu însămi.

— Ascultă, a zis Carly, tot aranjându-mi părul. Dacă vrei să mergi mai departe, o să-ți refacem machiajul și o să arăți superb.

Ochii i-au sclipit, înțelesese.

— Darby... să mă oprești dacă sar calul, dar... scumpo, mașina mea e chiar în dreptul intrării laterale. Când nu se uită nimeni, o să-ți iau lucrurile și te duc unde vrei tu.

Carly nu vorbea niciodată aiurea. Era o sudistă frumoasă, cu un minunat păr blond și ochii verzi, strălucitori, mereu bronzată, cu suficient decolorant pe păr cât să spele tone de rufe și să le facă pe toate să sclipească. Era căsătorită de opt ani cu locotenentul J.D. Bowman și aveau două fete blonde, superbe. J.D. era un bărbat bun și un ofițer destoinic al armatei, însă Carly era cea care conducea gospodăria, iar în Fort Hood nu exista o soție mai respectată ca ea. Câștiga excepțional de bine din vânzarea fardurilor și din petrecerile pe care le organiza și care semănau mai degrabă cu niște întâlniri de emancipare a femeilor.

Imediat ce aflase că m-am logodit, a încercat să mă convingă să nu mă mărit cu Shawn. Și tot ea organizase petrecerea noastră de logodnă.

— Nu știi ce să fac. Toată lumea mă așteaptă.

— Nimeni n-o să se întrebe de ce, Darby. Știm cu toții ce se petrece la voi acasă. Poți să pleci de-aici fără să te simți vinovată.

Stacy a început să bată din nou cu pumnul în ușă, iar reacția mea a fost să tresar din tot corpul.

Carly și-a umezit batista cu salivă și m-a șters sub ochi.

— Dacă asta vrei, mă duc să-ți aduc rujul meu, pentru că ai nevoie de puțină culoare. Dacă nu vrei, mă duc să iau cheile și te aștept afară.

— Și fetele tale? Și J.D.?

— J.D. e deștept, a zis Carly, zâmbind. O să-și dea seama.

Apoi zâmbetul i s-a stins și a continuat:

— Darby, asta e un moment important... prea important ca să te mai gândești la altcineva în afară de tine. *Ce îți dorești?*

Carly nu observase testul de sarcină alb pe care-l țineam la spate. Habar nu avea că hotărârea pe care o luasem era pentru copilul pe care-l purtam în mine. Pur și simplu nu-mi păsa atât de mult de mine, încât să fac ceva așa de jenant și de scandalos.

Carly a dat din cap și a ieșit. Prin ușă i-am auzit vocea în timp ce, cu nonșalanță, născocea o scuză ca să iasă din încăperea destinată școlii de duminică, pe care o foloseam toate trei ca să ne aranjăm. Am numărat până la 50 și apoi am deschis ușa și i-am zâmbit lui Stacy.

— În sfârșit, a zis, șuvițele castanii și ondulate căzându-i deja din cocul improvizat. Carly e afară. Are cu ea toată rezerva de rujuri. Vrea să te duci să-ți alegi o culoare, ca să nu fie nevoie să le aducă pe toate înăuntru.

— A, ce drăguț. Vrei să te asiguri tu că Allie și Jonah sunt gata? Lui Allie îi vine bine rochia?

— Tocmai am fost la ei. Am reușit să scot aproape toate petele de ciocolată. Brian e greu la minte ca o roabă cu bolovani, jur! Copiii

sunt în camera mirelui, cu Shawn și Brian. Rochia îi e puțin cam largă la mâneci, dar Allie e foarte entuziasmată de coșul ei cu flori. Și, ca să nu mai întrebi, da, Jonah știe că trebuie să meargă mai încet de data asta.

Am deschis ușa și am tras cu ochiul pe hol. Ceremonia era gata să înceapă, pianistul interpreta o piesă de Pachelbel, așa cum cerusem eu dinainte — Canonul în re major. Familia lui Shawn și toți prietenii noștri comuni erau în biserică, iar ușa laterală era la nici trei metri distanță.

— N-o să te vadă nimeni. Dacă vrei să alegi ceva de la Carly, du-te acum. Nu avem decât câteva minute, a zis Stacy.

Avea același ton poruncitor ca Shawn. Nimic, niciodată nu era o rugămintă.

— Mă întorc imediat, am zis și am ieșit.

Inima îmi bătea cu putere, mâinile îmi transpiraseră. Chiar dacă dincolo de ușă era libertatea, în viața mea nu fusesem mai îngrozită. Testul de sarcină îmi aluneca din mână transpirată, dar mi-am încheștat degetele, pentru că refuzam să-l pierd. Lui Shawn nu i-ar fi trebuit alt motiv ca să vină după mine.

— Darby! a strigat Stacy după mine, cu o voce care părea furioasă. Am înghețat.

— S-ar putea să ai nevoie de asta, a zis, întinzându-mi poșeta-plic de culoare cafenie, pe care mi-o cumpărase de Crăciunul trecut. Carly precis o să vrea s-o plătești.

— Mulțumesc, am spus, apucând poșeta de bareta din piele, și m-am răsucit pe călcâie.

Ușa laterală s-a închis cu un pocnet în urma lui Stacy, care s-a întors înapoi în biserică. Puteam să respir din nou.

Așa cum îmi promisese, Carly stătea lângă mașina ei Lexus, care avea înscris pe lunetă numele companiei ei, Lipstick & Jesus by Carly, și numărul de telefon, totul scris cu litere de vinil, roz-strălucitor.

M-am așezat pe locul din dreapta și rochia mea de mireasă s-a revărsat peste consolă spre scaunul ei.

Carly m-a luat de mână.

— Unde vrei să mergi?

— Oriunde, numai aici nu.

— La autogară?

M-am uitat la poșeta din poală și am încuviințat din cap.

— Am 200 de dolari. Crezi că sunt de ajuns?

— Nu-ți face griji, a spus Carly, bătându-mă ușor pe mână.

Apoi, cu aceeași mână, a băgat în marșarier. A dat cu spatele, îndepărtându-ne de biserică, și am ieșit în stradă.

Am deschis radioul, încercând să acopăr vacarmul multelor voci care mă avertizau asupra consecințelor ce vor decurge din faptul că l-am părăsit pe Shawn. Mă prevenise și el, de zeci de ori, spunându-mi ce avea să mi se întâmple dacă-l părăseam. Uneori, după felul în care mă privea, eram convinsă că nu mă voia de fapt, doar că nu suporta gândul să fiu cu altcineva. Atâtea nopți, prea multe ca să le pot număra, stătusem întinsă, ascultând zgomotele unui atac iminent.

Carly a dat volumul mai încet, apoi m-a luat de mână și mi-a strâns-o ușor.

— Să știi că e bine ce faci. De aici încolo, nu se poate decât să fie mai bine.

— Știu, i-am zis, cu ochii pe geam.

— Ai nevoie de ceva de-acasă?

M-am gândit la asta, știind că dintr-un minut în altul Shawn o să-și dea seama că nu mai eram acolo și atunci o să se ducă direct acasă, să mă prindă în timp ce împachetam. M-au trecut frisoane la gândul că aș fi fost prinsă în vârtejul furiei lui că-l făceam de rușine.

— Nu, i-am răspuns lui Carly. Nu pot să risc.

— Poate reușesc eu să intru în casă, să-ți iau câteva lucruri. Aș putea să ți le trimit. Ai idee cam ce-ai vrea, așa, la repezeală?

— Albumele de fotografii, am zis și am oftat. Fotografia cu tata și cu mine, de pe noptieră. Dar probabil că Shawn o să dea foc la toate.

— Vai, Darby! Îmi pare așa de rău!

Am zâmbit strâmb.

— Să nu-ți pară. Astăzi e o zi bună.

Carly a dat din cap, scuturându-și părul.

— Am știut eu. Am știut eu că netrebnicul ăsta era... O să vorbesc cu J.D. când mă întorc. Poate că dacă Shawn dă de belea, asta o să-l mai țină-n loc. Sperăm cu toții că n-o să te caute, dar...

— O să vină după mine. Nu are nevoie decât de o mână de ajutor.

— Fratele lui Shawn, vrei să spui.

Am dat din cap că da.

— Derek se ocupă cu ceva legat de calculatoare, pentru guvern. Nu poate să ne spună exact ce anume — oricum, tot n-am înțeles —, dar ne-a povestit că s-a întâlnit cu Edward Snowden înainte de aface-rea cu scurgerea de informații. Probabil că e doar o chestiune de timp.

Am oftat.

— Atunci trebuie să te duc destul de departe, cât să nu te mai poată găsi. Ai vreo idee? Stai! Nu-mi spune! Nu vreau să știu. Încearcă să mă suni după ce te instalezi. Să-ți ștergi toate urmele. Dumnezeu-ule, eu nu m-aș descurca să fac asta. Trebuie să plătești totul doar cu bani gheață, presupun.

— Mi-am lăsat telefonul mobil în baie. Și nu-ți știu numărul pe de rost. Chiar dacă mi-l spui, mi-e teamă că n-o să mi-l amintesc după ce ajung unde-oi ajunge.

— Nicio problemă.

Când am oprit la următorul semafor, s-a scotocit în poșetă, a scos un marker negru, a deschis Biblia și și-a scris numărul de telefon pe pagina de titlu.

— Carly, nu pot să-ți iau Biblia...

— O să ai nevoie de el. Când se mai calmează treburile pe-aici, o să-ți trimit ce pot să scot din casă, a zis Carly, cu capacul markerului în gură. Bănuiesc că o vreme Shawn o să stea cu ochii pe mine.

— Nu te invidiez, i-am zis.

Culoarea semaforului s-a schimbat și Carly a apăsător pe accelerație. Mi-a făcut cu ochiul.

— Nu-ți face griji pentru mine! Știu eu cum să-l iau pe băiețușul ăsta. Nu mă sperie el pe mine.

Centura de siguranță mi-a tăiat pieptul când Carly a frânat ca să nu rateze curba care ducea în autogara pentru cursele interstatale Greyhound, unde a parcat. S-a căutat în geantă și apoi mi-a îndesat un teanc gros de bancnote în poșetă.

— Nu știi câți bani sunt aici. Cel puțin șase sute. E tot ce mi-a rămas cash de la ultima petrecere. Ar trebui să-ți ajungă pentru un bilet dus, la câteva state depărtare, pentru mâncare și un rând nou de haine.

— E prea mult, am zis, clătinând din cap.

— Tu ai nevoie de ei mai mult decât am eu. Vreau doar să fi în siguranță. În plus, mai e fix o lună până la Ziua Independenței.

Carly și-a ridicat bărbia și un surâs de mândrie i-a îndulcit trăsăturile.

— Anul acesta o să ai un motiv în plus de sărbătoare.

M-a luat de mână, și-a pus palma cealaltă pe Biblie și a închis ochii.

— Doamne, Dumnezeule, ne rugăm pentru ca Darby să călătorească în siguranță. Veghează asupra ei și păzește-o. Ne rugăm ca următoarea călătorie din viața ei să fie lină, să-și găsească fericirea și să continue să-și trăiască viața în așa fel încât să Îți aducă Ție slavă. În numele lui Iisus cel Sfânt... Amin!

— Amin! Îți mulțumesc.

— Nu-mi mulțumi mie. Mulțumește-I lui Iisus. El e cel care o să te ajute să treci prin asta. El o s-o facă, Darby. Să crezi că așa e.

Am îmbrățișat-o pe Carly pe deasupra maldărului alb de tul și tafta, și mi-am șters obrajii imediat ce ne-am desfăcut din îmbrățișare.

— Gata, destul cu asta, a zis și și-a dres vocea. De azi începe restul vieții tale. E un moment fericit. Te iubesc. Drum bun!

— Mulțumesc. Ți mulțumesc foarte mult, am spus, apoi am deschis portiera și am coborât.

Mi-am strecurat testul de sarcină în plic, am strâns Biblia la piept și am măturat cu privirea împrejurimile. Nu trecea nimeni, în nicio direcție. Am încercat să nu rămân cu ochii ațintiți într-un loc. M-am concentrat la ușile de sticlă, le-am împins ca să intru și să găsesc exact ce căutam, pe panoul de deasupra ghișeelelor de bilete. Scopul era să plec, departe și degrabă. Texas și Louisiana erau excluse. La fel și Oklahoma. *Poate Kansas?* M-am înfiorat. Kansas nu părea o destinație pentru aventură. Călătoria cu tariful cel mai mic și cu punctul terminus cel mai îndepărtat de Fort Hood era către Colorado Springs, și plecarea era în mai puțin de jumătate de oră. Nu mai speram decât să găsesc un loc liber.

Tipul grizonant de la ghișeu nu a fost impresionat de ținuta mea.

— Unde doriți să mergeți?

— Mai aveți bilete pentru Colorado Springs?

Degetele bărbatului loveau tastatura din fața lui.

— Unul, zise.

— Îl iau!

Omul a remarcat ce rochie purtam.

— E la clasa a doua.

— Perfect!

Și-a lăsat capul pe spate și a privit monitorul computerului prin partea de jos a ochelarilor lui bifocali.

— Bagaje de cală aveți?

— Nu.

— Vă costă 101 dolari și 82 de cenți. Un act de identitate, vă rog.

— Ați spus 101 dolari?

M-a privit prin lentilele ochelarilor.

— Și 82 de cenți.

Am numărat banii și i-am pus pe tejghea, împreună cu carnetul de conducere. Bărbatul de la ghișeu le-a luat și inima a început din nou să-mi bubue în piept. Mi-am ținut respirația până mi-a tipărit biletul și n-am răsuflat decât atunci când tipul mi l-a întins, împreună cu actul de identitate.

— Următorul! a zis, iar eu m-am întors să caut numărul peronului de pe biletul meu.

Rochia îmi foșnea în timp ce m-am îndreptat spre un loc liber din colț. Când să mă așez, o femeie cu pronunțat accent hispanic a vorbit prin stația de amplificare, invitându-ne să ne suim în autobuz.

Primii s-au așezat la coadă cei cu bilete prioritare. Unul câte unul, s-au îndreptat către autobuz și au urcat scările. Nu-mi puteam stăpâni imboldul de a mă uita peste umăr ca să țin sub observație intrarea. Mi-l imaginam pe Shawn intrând pe ușă, nu strigându-mi disperat numele, ci răcnind după mine, ca un tată vitreg sever care face o scenă. Genunchiul îmi zvâcnea, iar pantofii Steve Madden cu toc, cumpărați de la un magazin de caritate, îmi făcuseră bătăături la spate. Era evident că pasagerii cu bilete prioritare nu se grăbeau deloc, așa că nu-mi era foarte clar de ce plătiseră în plus ca să se imbarce primii.

Femeia de la microfon ne chema acum pentru imbarcarea generală și m-am ridicat, încercând să nu-i împing pe ceilalți ca să-mi fac loc în față. Mă întrebam dacă Shawn era acasă sau trecea pe la prietenii mei să-i sâcăie cu întrebări despre unde aş putea fi. Shawn era isteț. Avea să vină la autogară, iar eu trebuia să fiu deja în autobuzul către Colorado Springs, când avea să apară el.

Am urmat-o pe bunica minionă și adusă de spate din fața mea și am ajutat-o să urce scările. Părea să aibă nevoie de ore întregi până să-și ridice piciorul, iar ca să se salte pe următoarea treaptă, de ani. Într-un final a ajuns sus, iar apoi, și eu. Cei care erau deja așezați pe locurile lor au conținut cu foiala, ca să se holbeze la mine, îmbrăcată cu rochia mea de mireasă, albă și amplă, și neîndoindu-mă că mi-au observat rimelul întins. Dacă venea cineva să caute o mireasă fugită, lumea din autogară putea să-l îndrume ușor spre mine.

Rochia mi se lovea de fiecare persoană așezată pe scaunele din-spre culoar, de la primul rând și până la al optsprezecelea, unde am găsit în sfârșit un loc liber, la geam. Am intrat pășind într-o parte și m-am așezat, ținând Biblia strâns la piept.

— Doamne, Te rog, Te rog ajută-mă să scap cu bine de-aici, am șoptit.

Fiecare mașină care intra în gară și fiecare bărbat care cobora din ea stârneau în mine o panică profundă. Shawn avea să coboare, îmbrăcat în costum, înconjurat de cumnatul lui, de soră-sa și de prieteni, încercând cu toții să mă oprească.

Motorul autobuzului torcea într-un ritm constant, un bâzâit grav, vibrant, iar eu mă uitam cum șoferul și câțiva angajați ai autogării încărcau bagajele în cală și discutau ceva care sigur nu era suficient de important ca să ne țină acolo, pe loc, chiar și cu un minut mai mult.

În sfârșit, șoferul a dat o dată din cap, a urcat scara și s-a așezat la volan. A pus mâna pe stație și, cu o voce gătuită și monotonă, a încercat să facă o glumă, ne-a spus unde mergem și care sunt procedurile pentru siguranța pasagerilor.

Mi-am imaginat că-l văd pe Shawn pe geamul mare, cum își croiește drum prin autogară și în final cum dă cu ochii de mine.

— *Te rog, te rog, te rog*, am șoptit.

Genunchiul începea iar să-mi tremure și un țipăt îmi urca din piept.

Chiar înainte de a mă ridica în picioare, ca să-l implor pe șofer să plecăm odată, s-au închis ușile, șoferul a băgat în viteză și autobuzul s-a pus în mișcare. Când a încetinit ca să-și facă loc în trafic și să intre pe șosea, m-am lăsat pe spătarul scaunului și am oftat zgomotos.

Scăpasem.